پنجشنبه ۱۵ آبان ۱۴۰۴
شماره ۴۵۵۰
FARHIKHTEGANDAILY.COM
FARHIKHTEGANONLINE

ماجرای اختلاف شهرداری، شورای شهر و استانداری تهران بر سر تعیین حریم پایتخت

تهران تا کجا ادامه دارد؟

فاطمه قدیری
خبرنگار گروه جامعه

در ظاهر، تهران محدوده‌ای روشـــن دارد؛ نقشه‌ای با خطوط مشخص و تقسیمات منطقه‌ای دقیق. اما واقعیت، در آن‌سوی این نقشه است. «حریم تهران» که باید مرز امنیت، توسعه و کنترل شهری باشد، سال‌هاست به میدان اختلاف بدل شده است؛ مفهومی که هر دستگاهی تعریفی خاص از آن دارد و همین چندگانگی، پایتخت را به شهری با مرزهای سیال تبدیل کرده است. اختلاف از جایی بالا گرفت که شورای عالی شهرسازی و معماری، محدوده حریم پایتخت را بازتعریف کرد و بخشی از اراضی پیرامونی را از اختیار شهرداری و شورای شهر خارج ساخت. تصمیمی که بلافاصله با اعتراض صریح مهدی چمران، رئیس شورای اسلامی شهر تهران و علیرضا زاکانی، شهردار تهران همراه شد و به یکی از جدی‌ترین مناقشات میان مدیریت شهری و دولت بدل گشت. پشت این مناقشه اما صرفاً بحث بر سر چند کیلومتر زمین نیست؛ مسئله، جایگاه و حدود اختیار نهادهایی است که هر یک خود را متولی پایتخت می‌دانند.

از نگاه شورای شهر تهران، حریم نه فقط بخش پیرامونی که امتداد طبیعی شهر است؛ محدوده‌ای برای تنفس توسعه و حفظ تعادل میان ساخت‌وساز و محیط‌زیست. مهدی چمران بارها تأکید کرده که هرگونه دســـت‌کاری در این حریم بدون نظر شورا، خلاف قانون و عقلانیت مدیریتی است. او معتقد است بخش‌هایی از حریم تهران طی سال‌های گذشته به‌صورت غیرقانونی از پیکره شهر جدا و به شهرهای اقماری واگذار شده و نتیجه آن، رشد ساخت‌وسازهای بی‌ضابطه در حاشیه‌هایی است که نه در اختیار تهران هستند و نه تحت نظارت مؤثر دیگری. در منطق رئیس شورای شهر تهران، این روند مصداق تضعیف حاکمیت مدیریت شهری است و تهران را به شهری بی‌مرز و بی‌مسئولیت بدل کرده است. در برابر این رویکرد، محمدصادق معتمدیان، استاندار تهران، از زاویه‌ای متفاوت سخن می‌گوید. او حریم فعلی پایتخت را «غیرواقعی» می‌خواند و می‌گوید تعریف آن با شرایط امروز سازگار نیست. به گفته او، زمانی که در سال ۱۳۷۱ محدوده حریم تهران حدود ۱۹۳۳ کیلومتر مربع تعیین شد، هنوز استان البرز تشکیل نشده بود و بسیاری از شهرهای امروز اطراف پایتخت وجود نداشتند. اما اکنون این حریم، بی‌هیچ اصلاح قانونی، به بیش از ۵۹۰۰ کیلومتر مربع افزایش یافته و با حریم هشت شهرستان و ۳۱ شهر تداخل پیدا کرده است. از نگاه استانداری، چنین گستره‌ای عملاً غیرقابل کنترل است و زمینه را برای ساخت‌وسازهای غیرمجاز و سکونت غیررسمی هزاران نفر فراهم کرده است. معتمدیان، ناکارآمدی نظارت شهرداری را دلیل اصلی این وضعیت می‌داند و می‌گوید در سال‌های گذشته بخش عمده‌ای از تخلفات، درست در زمانی رخ‌داده که شهرداری خود را صاحب‌اختیار حریم می‌دانسته است. او با همین استدلال، تشکیل «دفتر صیانت از حریم تهران» را ضروری می‌داند؛ نهادی زیر نظر استانداری که با ابزارهای هوشمند و داده‌های ماهواره‌ای، قرار است نظارت بر ساخت‌وسازهای پیرامونی را به‌صورت یکپارچه دنبال کند. از نگاه او، «نمی‌شود شهرداری هم مجری باشد و هم ناظر.» اما علیرضا زاکانی، شهردار تهران، در پاسخ به این ادعاها از «لغو غیرقانونی اختیارات شهر» سخن می‌گوید. او تأکید دارد که طبق تبصره ۵ قانون ۱۳۵۱، مدیریت حریم پایتخت منحصراً در اختیار شهرداری تهران است و هرگونه تغییر در این ساختار، خلاف قانون و مصوبات هیئت دولت است. زاکانی به آمارهایی استناد می‌کند که نشان می‌دهد تنها در نیم‌سال نخست امسال، بیش از هزار ساخت‌وساز غیرمجاز در حریم شناسایی شده و صدها پرونده آن به کمیسیون ماده صد ارجاع شده است؛ داده‌هایی که به‌زعم او نشان از نظارت مؤثر شهرداری دارد، نه ناتوانی آن. در ظاهر، همه طرف‌ها از «صیانت از حریم» حرف می‌زنند، اما برداشتشان از این واژه یکسان نیست. شورای شهر حریم را محدوده‌ای حقوقی می‌داند که بدون آن مدیریت شهری ناقص است. شهرداری آن را بخش عملیاتی مأموریت خود می‌خواند؛ و استانداری، آن را عرصه حاکمیت عمومی دولت. اختلاف، دقیقاً از تلاقی سه تعریف متفاوت از یک قلمرو واحد آغاز می‌شود. نتیجه این چندگانگی، شهری است که حریمش نه محافظ، بلکه پاشنه آشیل توسعه‌اش شده است؛ منطقه‌ای خاکستری میان قانون و واقعیت. نزاع بر سر مرزهای تهران، به‌ظاهر بر سر زمین است، اما در عمق خود نشانه‌ای است از شکاف میان دولت مرکزی و مدیریت محلی. شکافی که تا امروز، هیچ نهادی نخواسته مسئول پر کردنش باشد.

فلسفه وجود «حریم شهر» چیست؟

در همه دنیا و از جمله در ایران، در دهه‌های گذشته روالی وجود داشته است که در قالب قانون و نظارت‌های سخت‌گیرانه، برای شهرها «حریم» قائل می‌شوند. حریم یعنی منطقه‌ای که توسعه شهر در آنجا متوقف می‌شود و در واقع اجازه ساخت‌وساز در آن وجود ندارد و این کار برای جلوگیری از توسعه بی‌رویه شهرها و ساخت‌وسازهای غیرقانونی یا بی‌برنامه انجام می‌شود. این موضوع از این حیث که معمولاً اگر چنین محدودیتی وجود نداشته باشد، ساخت‌وسازها در مناطقی شکل می‌گیرند که زیرساخت‌های شهری مناسب در آن‌ها وجود ندارد، حائز اهمیت است؛ چراکه این مسئله به آسیب‌های متعدد اجتماعی، فرهنگی، بهداشتی و حتی گاه امنیتی منجر می‌شود.

ممکن است این سؤال پیش بیاید که توسعه شهر اقدام مثبتی است، پس چرا باید از این عمل جلوگیری کرد؟ اما واقعیت این است که معمولاً این ساخت‌وسازهای بی‌رویه در شرایطی انجام می‌شوند که زیرساخت‌های آموزشی، بهداشتی، حمل‌ونقل و سایر زیرساخت‌های ضروری شـــهری (زیرساخت‌های هفت‌گانه) در آن مناطق وجود ندارد. یعنی ممکن است در منطقه‌ای ساخت‌وساز زیادی انجام شود، اما درمانگاه یا کلانتری وجود نداشته باشد؛ امنیت آنجا به‌سادگی قابل تأمین نباشد؛ آب آشامیدنی یا شبکه لوله‌کشی وجود نداشته باشد؛ برق و حمل‌ونقل عمومی در دسترس نباشد. در نتیجه ما با مناطقی مواجه می‌شویم که بار اضافی بر شهر تحمیل می‌کنند، هزینه‌های بسیار بالایی برای شهر به همراه دارند و تبعات مختلفی ایجاد می‌کنند و به‌تدریج به نقاط جرم‌خیز و آسیب‌پذیر شهری تبدیل می‌گردند.

در همه جای دنیا (به‌ویژه در شهرهای بزرگ)، از جمله در ایران، صیانت و حفاظت از حریم شهرها بر عهده خود شهرداری‌ها گذاشته می‌شود. شهرداری‌های کلان‌شهرها به دلیل توانمندی‌ها و ابزارهای متعدد، بهتر از سایر نهادها می‌توانند بر حریم نظارت کنند. موضوع نظارت بر حریم، خود نیازمند سازوکار ویژه‌ای است؛ نیروی انسانی، بودجه، امکانات لجستیکی، سامانه‌های نظارتی و ابزارهای متنوعی می‌طلبد تا بتوان از حریم شهر به‌درستی حفاظت کرد. به همین دلیل، در شهرداری تهران از سال‌ها پیش، طبق تکلیف قانونی موجود، اداره کلی با عنوان «اداره کل حریم» تشکیل شده است و مناطقی مانند منطقه ۱۵، منطقه ۱۸، منطقه ۱۹، منطقه ۲۰ و حتی منطقه یک تهران، از جمله مناطقی هستند که دارای «حریم» هستند و شهرداران این مناطق و همچنین شهرداران نواحی که در محدوده حریم قرار دارند، تکالیف مشخصی در این زمینه دارند.

ارزان بخر؛ گران بفروش البته با لابی

نکته قابل توجه این است که حریم شهرها، می‌تواند به‌محلی برای سوداگری و طمع‌ورزی افراد فعال در حوزه ساخت‌وساز تبدیل شود؛ چراکه این مناطق، به دلیل اینکه خارج از محدوده رسمی شهر هستند، معمولاً زمین‌های ارزان‌قیمتی دارند. همین موضوع باعث می‌شود برای بساز و بفروش‌ها بســـیار جذاب باشد. این افراد معمولاً در این زمین‌ها ساخت‌وساز انجام می‌دهند و سپس فشارهایی به شهرداری‌ها و فرمانداری‌ها وارد می‌کنند تا آن مناطق را داخل محدوده شهر محسوب کنند. به‌دنبال آن، با استناد به حضور ساکنان در آنجا، درخواست می‌کنند که زیرساخت‌های شهری مثل آب، برق، گاز، شبکه فاضلاب و سایر خدمات شهری به آن مناطق منتقل شود. همچنین خواهان ایجاد زیرساخت‌های بهداشتی و خدمات عمومی دیگر نیز می‌شوند. در این میان، عده‌ای از افراد از این وضعیت ســـودهای کلان و غیرقانونی به دست می‌آورند. این موضوع درباره برخی مجموعه‌های صنعتی نیز صادق است؛ یعنی گسترش بی‌رویه کارخانه‌ها در حریم شهرها که خود موجب دردسرهایی از جمله آلودگی محیط‌زیست و پیامدهای منفی زیست‌محیطی برای ساکنان شهر می‌شود؛ بنابراین، شهرداری‌ها در سراسر دنیا و در ایران، به‌ویژه در کلان‌شهرها، وظیفه صیانت و نظارت بر حریم را بر عهده دارند. در برخی کشورها حتی اختیارات شهرداران کلان‌شهرها فراتر از حریم است و شامل اداره روستاها و مناطق پیرامونی شهر نیز می‌شود. یعنی شهرداران در قبال زمین‌ها و سکونتگاه‌های اطراف شهر نیز مسئولیت دارند. در همین راستا عبدالمطهر محمدخانی، سخنگوی شـــهرداری در گفت‌وگو با «فرهیختگان» به تشریح ابعاد مختلف این مسئله پرداخت.

قانون از نیم‌قرن پیش، اختیار حفاظت از حریم را به شهرداری‌ها داده است

محمدخانی در رابطه با اختلافات پیش‌آمده در خصوص حریم تهران اظهار داشت: «در کشور ما قانونی وجود دارد که مصوبه مجلس شورای ملی در سال ۱۳۵۲ است. در این قانون به‌صراحت ذکر شده است که اداره و نظارت بر حریم شهرها و حتی صدور مجوز تخریب ساخت‌وسازهای غیرقانونی در حریم، بر عهده شهرداری‌هاست. این نکته از آن جهت مهم است که به طور معمول، تخریب بنا باید با حکم قضایی انجام شود، اما در این قانون، اختیار تخریب در محدوده حریم، مستقیماً به شهرداری واگذار شده است. در دهه ۱۳۷۰ نیز در قوانین مصوب مجلس شورای اسلامی، مجدداً بر همین قانون سال ۱۳۵۲ استناد شده و بخش‌های مربوط به اداره شهرداری‌ها و وظایف آن‌ها در قبال حریم شهرها موردتأکید قرار گرفته است؛ بنابراین، این موضوع دارای پشتوانه قانونی روشن و مستند است و هنوز هم آن قانون نسخ یا لغو نشده است.»

وی در پاسخ به این سؤال که آیا شهرداری‌ها در تمام این سال‌ها همواره عملکرد مناسبی در زمینه اداره و نظارت بر حریم داشته‌اند، گفت: «در مقاطعی، اشکالات و نواقصی نیز وجود داشته است. برخی از شهرک‌های اطراف تهران و بسیاری از ساخت‌وسازهای بی‌رویه در این مناطق، در واقع نتیجه همین بی‌توجهی‌ها و ضعف‌های مدیریتی در دوره‌های مختلف بوده‌اند. نمی‌توان گفت شـــهرداری‌ها همیشه عملکردی عالی و بی‌نقص داشته‌اند؛ در دوره‌هایی، مشکلات جدی در اداره حریم‌ها وجود داشته است. اما در دوره ششم مدیریت شهری، با حساسیت ویژه‌ای که شورای شهر، به‌ویژه آقای مهندس چمران که خود سابقه طولانی در حوزه مدیریت شهری دارند و از متخصصان شهرسازی هستند، نسبت به موضوع حریم نشان دادند، اقدامات جدی و متفاوتی در این زمینه صورت گرفت.» «شهرداری تهران در این دوره برای مقابله با ساخت‌وسازهای غیرمجاز در حریم، فعالیت‌های گسترده‌ای انجام داد. این اقدامات گاهی برای همکاران ما در شهرداری‌ها با آسیب‌های جدی همراه بود؛ به‌گونه‌ای که برخی از شهرداران نواحی و کارکنان درگیر در این مأموریت‌ها مورد ضرب و شـــتم قرار گرفتند، زخمی شدند یا حتی در مواردی در خانه متخلفان محبوس شدند. این نوع برخوردها البته درگذشته نیز سابقه داشته و شهرداری‌ها همواره در زمینه حفظ حریم با مشکلات، درگیری‌ها و چالش‌های جدی برای نیروهایشان روبه‌رو بوده‌اند. در سال اخیر، اداره کل حریم در مجموعه معاونت شهرسازی شهرداری تهران، گامی نو و مؤثر در این حوزه برداشت. رویکرد جدید، استفاده از نظارت هوشمند با تکیه بر فناوری‌های نوین بود. علت این تصمیم آن بود که درگذشته، معمولاً زمانی شهرداری متوجه ساخت‌وساز غیرمجاز می‌شد که بخش زیادی از بنا، حتی تا دو یا سه طبقه، ساخته شده بود. اما در دوره اخیر، هدف این بود که هرگونه تغییر در زمین‌های واقع در محدوده حریم در کوتاه‌ترین زمان ممکن شناسایی شود. برای این منظور، سامانه‌هایی طراحی شد تا بتوان با استفاده از داده‌های به‌روز و ابزارهای نظارتی الکترونیکی، هرگونه ساخت‌وساز یا تغییر کاربری را به‌صورت لحظه‌ای رصد کرد و در صورت مشـــاهده تخلف، فوراً وارد عمل شد. به‌این‌ترتیب، مدیریت شهری در این زمینه به‌نوعی بلوغ نظارتی دست‌یافت و توانست مقابله با ساخت‌وسازهای غیرمجاز را به‌شکلی علمی‌تر، دقیق‌تر و شفاف‌تر انجام دهد.»

در اوج پیشرفت نظارتی شهرداری زمزمه واگذاری حریم به استانداری شنیده شد

سخنگوی شهرداری با اشاره به اینکه هم‌زمان با این پیشرفت‌ها، زمزمه‌هایی از سوی استانداری تهران مطرح شد که موضوع حریم را به سمت تغییراتی اساسی سوق می‌داد؛ تصریح کرد: «برخی از دیدگاه‌های مطرح‌شده از سوی آن‌ها این بود که حریم شهر تهران بیش از اندازه گسترده است و باید کاهش یابد و یا اساساً تهران نیازی به حریم ندارد و اولویت باید با شهرستان‌های استان تهران باشد. همچنین توسعه و تعیین حریم باید ابتدا برای شهرستان‌های اطراف پایتخت انجام شود، سپس درباره تهران تصمیم‌گیری شود. اما در نهایت، تأکید شد که استانداری باید رأساً وارد این موضوع شود و اختلاف میان شـــهرداری تهران و شهرستان‌های استان را مدیریت کند و حتی در مرحله بعد، گفته شد که اساساً مدیریت حریم شهر تهران باید به دست استانداری سپرده شود. این موضوع برای ما بسیار عجیب و در عین حال غیرمنطقی بود؛ چراکه درست در زمانی که شهرداری تهران توانسته بود با تکیه بر فناوری‌های نوین به یک مدل نظارتی هوشمند و کارآمد برای کنترل تخلفات و مقابله با مافیای ساخت‌وساز در حریم شهر دست پیدا کند، ناگهان این زمزمه‌ها از سوی استانداری مطرح و مسیری متفاوت آغاز شد.»

وی با بیان اینکه موضوع در سطح دولت نیز مورد بررسی قرار گرفت، گفت: «شهردار تهران این مســـئله را در هیئت دولت مطرح کرد و در همان روزهای ابتدایی مردادماه سال جاری، هیئت دولت مصوبه‌ای تصویب کرد که بر اساس آن مقرر شد کارگروهی ســـه‌نفره متشکل از وزیر کشور، وزیر راه و شهرسازی و شهردار تهران تشکیل شود تا ظرف ۷۲ ساعت، موضوع اختلاف میان شهرداری تهران و استانداری درباره حریم را بررسی، جمع‌بندی و نتیجه را به دولت گزارش کنند. بنابراین، هیئت دولت در این زمینه تصمیم رسمی خود را گرفته بود. رئیس جمهور بارها اعلام کرده‌اند با گسترش پایتخت و افزایش جمعیت‌پذیری تهران مخالفند و حتی ایده انتقال پایتخت را مطرح کرده‌اند؛ چراکه دیدگاه رئیس جمهور بر مهار رشـــد جمعیت و توسعه فیزیکی تهران تأکید دارد. از این منظر، سیاستی که وزارت کشور در نفی حریم تهران دنبال می‌کرد، عملاً در تضاد با سیاســـت‌های کلان دولت بود؛ زیرا حذف یا تضعیف حریم، به معنای گســـترش بی‌رویه محدوده تهران، افزایش ساخت‌وساز در حواشی شهر و در نتیجه جمعیت‌پذیرتر شدن پایتخت است؛ اتفاقی که با چالش‌هایی مانند کمبود منابع آبی، فشار بر زیرساخت‌های شهری و افزایش آلودگی هوا و ترافیک همراه خواهد بود. با این حال، به‌رغم این تصمیم دولت، از ابتدای مردادماه تاکنون، جلسه کارگروه سه‌نفره هیچ‌گاه تشکیل نشده است و با وجود پیگیری‌های متعدد از سوی شهردار تهران و وعده هر دو وزیر مبنی بر برگزاری جلسه در اولین فرصت، متأسفانه این جلسه برگزار نشد و تکلیفی که هیئت دولت به‌صورت رسمی و مکتوب از طریق دبیر هیئت دولت به آن سه نفر ابلاغ کرده بود، عملاً اجرا نشد.»

اقدام خارج از سازوکار وزیر راه و امکان رشد تخلفات

محمدخانی در ادامه اذعان داشـــت: «در مقابل، وزیر راه و شهرسازی، بدون آنکه در جلسه کارگروه حضور یابد و بدون آنکه به سازوکاری که دولت تعیین کرده بود تمکین کند، به‌طور مستقل نامه‌ای خطاب به دبیر هیئت دولت ارسال کرد و از آن رونوشتی نیز برای استاندار تهران و شهردار تهران فرستاد. در این نامه، عملاً نظرات و مواضع استانداری تهران تأیید شد، در حالی که طبق مصوبه دولت، قرار بود این موضوع تنها در چهارچوب همان کارگروه سه‌نفره بررسی و نهایی شود. در این نامه همچنین پیشنهاد شده بود که اداره‌ای جدید تحت عنوان «اداره حریم» در استانداری تهران تشکیل شود. این اقدام، از چند جهت محل ایراد است؛ زیرا از نظر سیاست‌های کلان دولت، چنین اقدامی برخلاف رویکرد کوچک‌سازی دولت است و تشکیل اداره‌ای جدید به معنای توسعه تشکیلات دولتی است. از نظر قانونی نیز این اقدام فاقد توجیه است؛ چراکه هم‌اکنون اداره کلی با همین عنوان، یعنی «اداره کل حریم»، در مجموعه شهرداری تهران وجود دارد و وظیفه نظارت و حفاظت از حریم شهر طبق قانون بر عهده شهرداری است. از منظر تصمیم‌گیری اجرایی، این اقدام بدون هماهنگی با کارگروه مصوب دولت انجام شد و بنابراین، با تصمیم رسمی هیئت دولت در تعارض است؛ با این‌وجود، پس از صدور این نامه، استانداری تهران نیز با استناد به آن، روند اقدامات خود در زمینه تغییر مدیریت حریم را با سرعت و شتاب بیشتری دنبال کرده است و ما در همین فضا و در نتیجه همین اختلافی که میان شهرداری تهران و استانداری شکل گرفته است، شاهد روند نگران‌کننده‌ای هستیم. برآوردها و گزارش‌های میدانی همکاران ما نشان می‌دهد که در ماه‌های اخیر تخلفات ساختمانی، ساخت‌وسازهای غیرمجاز و دست‌اندازی به زمین‌های واقع در حریم تهران، رشد قابل توجهی پیدا کرده است.»

توسعه بی‌برنامه در حریم، هزینه‌های اجتماعی و زیست‌محیطی سنگینی دارد

سخنگوی شهرداری با تأکید بر اینکه انتظار ما به‌عنوان شهرداری تهران کاملاً روشن است، گفت: «ما خواهان آن هستیم که کارگروه سه‌نفره مصوب هیئت دولت طبق دستور دولت تشکیل شود، بررسی‌ها و جمع‌بندی‌ها در همان چهارچوب انجام گیرد، به قانون مصوب مجلس شورای ملی درباره نظارت شهرداری بر حریم احترام گذاشته شود و موضوع مدیریت حریم به جایگاه تخصصی و قانونی خود بازگردد تا شهرداری بتواند با استفاده از فناوری‌های نوین، روند نظارت و کنترل تخلفات را ادامه دهد. مسئله فعلی شهرداری تهران فقط مربوط به محدوده شهر نیست؛ بلکه بخش عمده ساخت‌وسازهای غیرمجاز در حواشی و نواحی پیرامونی تهران اتفاق می‌افتد، یعنی همان مناطقی که جزء حریم پایتخت محسوب می‌شوند. باید توجه داشت که موضوع حریم، همواره میان شـــهرهای مجاور می‌تواند حالت تداخلی داشته باشد؛ یعنی حریم یک شهر ممکن است با حریم شهر دیگر هم‌پوشانی پیدا کند. وقتی شما حریم شهر تهران را کوچک می‌کنید، در واقع حریم شهرستان‌های اطراف را بزرگ‌تر می‌سازید؛ به‌عنوان‌مثال، حریم شهریار، کن، سولقان، پاکدشت، ورامین و سایر شهرهای هم‌جوار افزایش می‌یابد. این در حالی است که شهرداری‌های این شهرها، از نظر تجربه، توان کارشناسی، نیروی انسانی متخصص و منابع مالی، در سطح بسیار پایین‌تری نسبت به شهرداری تهران قرار دارند و ابزارهای لازم برای نظارت مؤثر بر ساخت‌وساز در حریم را در اختیار ندارند. متأسفانه باید اذعان کرد که در سال‌ها و بلکه دهه اخیر، پرونده‌های متعدد تخلف و فساد مرتبط با ساخت‌وسازهای غیرمجاز در این شهرستان‌ها وجود داشته است؛ به‌گونه‌ای که در مواردی حتی به بازداشت یا محکومیت شهرداران منجر شده است؛ بنابراین، سپردن مدیریت حریم تهران از یک نهاد بزرگ، باسابقه و متخصص مانند شهرداری تهران به مجموعه‌های کوچک‌تر و کم‌تجربه‌تر، عملاً اقدامی غیرکارشناسی و پرخطر است. برای نمونه، کافی است نگاهی به وضعیت شهرستان سولقان بیندازیم؛ ساخت‌وسازهای بی‌رویه‌ای که امروز در آن منطقه در حال انجام است، به‌روشنی نشان می‌دهد که کنترل و نظارتی مؤثر وجود ندارد. در حالی که در تهران، صدور مجوز برای ساخت ساختمان‌های چهار یا پنج طبقه با بررسی‌های دقیق و محدودیت‌های شدید همراه است، در سولقان آپارتمان‌هایی هفت یا هشت طبقه در معابر باریک، حاشیه رودخانه‌ها و حتی در حاشیه جاده‌ها (کاملاً غیرقانونی و بدون رعایت ضوابط ایمنی و زیســـت‌محیطی) ساخته می‌شود. به بیان ساده، ما در ظاهر برای رفع برخی ضعف‌های محدود مدیریت شهری پایتخت در دهه‌های گذشته، می‌خواهیم کار را به مجموعه‌هایی بسپاریم که نه توانایی کافی دارند، نه تخصص لازم، نه امکانات و نه ســـابقه موفق در این زمینه. برای مثال، در مناطق جنوبی تهران، مانند منطقه ۱۸ و منطقه ۱۹، بخش‌هایی وجود دارد که تعیین وضعیت دقیق حریم در آن‌ها (اینکه متعلق به تهران است یا به شهرستان مجاور) هنوز اختلاف است. اگر این اختلاف‌ها به نفع شهرستان‌های اطراف تمام شود، در کوتاه‌مدت شاهد موج گسترده‌ای از ساخت‌وسازهای بی‌رویه در همین مناطق خواهیم بود؛ زیرا معمولاً در شهرستان‌ها، برخلاف شهرداری تهران، سخت‌گیری لازم در صدور مجوز ســـاخت وجود ندارد و همین امر منجر به توسعه بی‌ضابطه شهری و بروز آسیب‌های اجتماعی، زیست‌محیطی و زیرساختی خواهد شد. در حالی که یکی از دلایل اصلی مخالفت شهرداری تهران با ساخت‌وساز در حریم، دقیقاً همین است که این مناطق فاقد زیرساخت‌های هفت‌گانه شهری مانند آب، برق، فاضلاب، حمل‌ونقل عمومی، بهداشت، آموزش و امنیت هستند و هرگونه توسعه شتاب‌زده در آن‌ها، هزینه‌های سنگینی بر شهر و دولت تحمیل می‌کند.»

شهرداری از توسعه متوازن اطراف پایتخت استقبال می‌کند

ســـخنگوی شهرداری با اشاره به اینکه سیاست کلی شـــهرداری تهران جلوگیری از ساخت‌وســـازهای بی‌رویه و حرکت به‌سوی توسعه متعادل پایتخت است، تصریح کرد: «شـــهرداری تهران و مجموعه مدیریت شهری کاملاً موافق توسعه ساخت‌وساز درون‌شهری هستند، به‌ویژه در حوزه نوسازی بافت‌های فرسوده؛ اما به‌هیچ‌وجه موافق توســـعه فیزیکی شهر یا گسترش محدوده و ساخت‌وساز در حریم نیستند. زیرا بخش قابل‌توجهی از مساحت شهر تهران در حال حاضر بافت فرسوده است؛ مناطقی که از قضا تمام زیرساخت‌های شهری در آن‌ها وجود دارد. بنابراین اگر همین مناطق نوسازی شوند، هم ایمنی و کیفیت زندگی شهروندان افزایش می‌یابد، هم رونق اقتصادی و اشتغال در حوزه ساخت‌وساز ایجاد می‌شود. از سوی دیگر، صنعت مسکن یکی از موتورهای محرک اقتصاد کشور است. به‌همین دلیل، شهرداری تهران در چهارچوب ضوابط قانونی، از ساخت‌وســـاز اصولی و هدفمند در داخل شهر حمایت می‌کند، اما به‌طور قاطع با ساخت‌وساز در حریم مخالفت دارد؛ زیرا توسعه مرزهای شهر به‌معنای گسترش بی‌رویه تهران و تحمیل هزینه‌های سنگین بر زیرساخت‌های شهری است. موضوع تمرکز زدایی جزء سیاســـت کلان دولت است و ارتباط مستقیمی با وظایف شهرداری تهران ندارد. با این حال، شهرداری تهران اصولاً از توسعه شهرستان‌های اطراف استقبال می‌کند، زیرا هرچه امکانات آموزشی، درمانی، فرهنگی و خدماتی در شهرستان‌های استان تهران بیشتر شود، انگیزه مهاجرت به پایتخت کاهش می‌یابد. در واقع، یکی از وظایف قانونی شهرداری تهران نیز کمک به توسعه متوازن سایر شهرها برای جلوگیری از مهاجرت به تهران است. اما مسئله اصلی ما، حذف یا تضعیف حریم شهر تهران است که پیامدهای بسیار خطرناکی دارد.»

شرکت تعاونی مسکن کارکنان مؤسسه تحقیقات دامپروری کشور (شماره ثبت ۴۳۸ و شناسه ملی ۱۰۱۰۰۰۶۲۷۴۴)

آگهی دعوت مجمع عمومی عادی به‌طور فوق‌العاده (نوبت اول)

بدین‌وســـیله از کلیه اعضای محترم این شرکت دعوت می‌شود تا در مجمع‌عمومی عادی به طور فوق‌العاده نوبت اول که در ســـاعت ۹ صبح روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۹/۱۷ در محل کرج- گوهردشت- خیابان قائم (قائم ۲)- خیابان یاسمن یک- طبقه همکف بلوک ۹ پروژه تعاونی مسکن تشکیل می‌گردد حضور به هم رسانند.

توجـــه: ۱- درصورتی که عضوی نتوانـــد در مجمع‌عمومی فوق حضور یابد می‌تواند اســـتفاده از حق رای خود را برای حضور و اعمال رای در مجمع‌عمومی به یک نماینده تام‌الاختیار واگذار کند. تعداد آرای وکالتی هر عضو و هر شـــخص غیرعضو تنها یک رای خواهـــد بـــود و در این صورت تایید نمایندگی تام‌الاختیـــار با امضای بازرس یا اکثریت اعضای هیات مدیره تعاونـــی خواهد بود. بدین‌منظور عضو متقاضی اعطای نمایندگی باید حداکثر ظرف سی (۳۰) روز از انتشار این آگهی به همراه نماینده خود و با در دست داشتن مدرک موید عضویت در تعاونی و کارت شناسایی معتبر در محل دفتر شـــرکت تعاونی حاضر تا پس از احراز هویت طرفین، عضویت متقاضی و اهلیت نماینده، برگه نمایندگی مربوط توســـط مقام مذکور تایید و ورقه ورود به مجمع‌عمومی برای نماینده صادر گردد. ۲- اعضایی که درخواســـت کاندیداتوری ســـمت بازرس تعاونی را دارند موظفند از تاریخ انتشـــار آگهی دعوت، حداکثر به مدت پنج روز فرم درخواســـت را تکمیل و مدارک مورد نیاز (کپی شناســـنامه، کارت ملی، کارت پایان خدمت، حکم اشـــتغال، گواهی عدم ســـوء پیشینه، مدرک تحصیلی و دو قطعه عکس ۴*۳) را آماده و جهت ثبت نام در ایام اداری به دفترتعاونی واقع در موســـسه تحقیقات دامپروری کشـــور مراجعه فرمایند. ۳- این مجمع‌عمومـــی با حضور اکثریت اعضا رسمیت خواهد داشت.

دستور جلسه:
۱. استماع گزارش هیات مدیره
۲. طرح و تصویب تراز و صورت‌های مالی سال ۱۴۰۳ و بودجه سال ۱۴۰۴
۳. استماع گزارش بازرس
۴. انتخاب بازرس اصلی و علی‌البدل و شرکت حسابرس رسمی
۵. طرح و تصویب حقوق مدیرعامل و پاداش هیات‌مدیره و بازرس هیات مدیره

مجری انحصاری تبلیغات دانشگاه آزاد اسلامی
کانون تبلیغاتی سپهر جوان
۰۹۳۹۸۸۸۸۶۹۹

نوبت اول
آگهی مزایده عمومی

دانشگاه آزاد اسلامی واحد جیرفت در نظر دارد کاغذ ضایعاتی خود را از طریق مزایده عمومی به فروش برساند. متقاضیان می‌توانند با مراجعه به دفتر کمیسیون معاملات واحد اسناد مزایده را دریافت و از کاغذهای ضایعاتی واقع در دانشگاه بازدید به عمل آورند و پیشنهادات خود را تا پایان وقت اداری ۱۴۰۴/۰۹/۰۱ به آدرس: جیرفت خیابان دانشجو- دانشگاه آزاد اسلامی واحد جیرفت دفتر مدیرکل اداره توســـعه مدیریت منابع تحویل و رســـید دریافت نمایند

شرایط مزایده:
۱- ارائـــه فیش بانکی به مبلغ ۳۰۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال به حســـاب جاری ۰۱۷۷۰۱۶۱۲۲۹۵۱ به‌شماره‌شبا ir۴۸۰۱۸۰۰۰۰۰۰۰۰۱۷۷۰۱۶۱۲۲۹۵۱ نزد بانک تجارت و یا ارائه ضمانت‌نامه بانکی به مبلغ مذکور در وجه دانشگاه آزاد اسلامی واحد جیرفت به‌عنوان تضمین شرکت در مزایده.
۲- هزینه درج آگهی بر عهده برنده مزایده می‌باشد.
۳- پیشنهادات مخدوش / مشروط / مبهم و فاقد سپرده و پیشنهاداتی که پس از تاریخ مقرر ارسال شود، پذیرفته نخواهد شد.
۴- دانشگاه در رد و یا قبول پیشنهادات مختار است.
تلفن تماس: ۰۳۴۴۳۲۶۰۰۵۵-۰۹۱۳۳۴۹۰۶۲۱
فاکس: ۰۳۴۴۳۲۶۳۵۳۵

روابط‌عمومی دانشگاه آزاد اسلامی واحد جیرفت

FARHIKHTEGAN
farhikhteganonline
صدای نخبگان، نگاه جوانان
فرهیختگان
WWW.FDN.IR روزنامه فرهیختگان